

Levon

ผมแค่อยากเป็น
พนักงาน

운명을
보는
회사원

|| ธรรมดา || ตัดต้นเห็ดตม

มิใช่ตาเป็น
ร่างทรง

Youngwan [暎完] เียน

นฤติ แบล xoxo วาด

พบพดครั้งที่ 1

Levon

ผมแค่อยากเป็น
พนักงานธรรมดา
แต่ดันเกิดมามีชะตาเป็น
ร่างทรง

운명을 보는 회사원

6

Youngwan [睽完]

เขียน

บทกวี

แปล

XOXO

วาด

ก ล ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“คุณโจชียอนแจ้งว่าอยากพูดคุยกับท่านประธานใหญ่เป็นครั้งสุดท้าย
จะอย่างไรก็ดีครับ ถ้าไม่ต้องการก็ปฏิเสธได้นะครับ”

- Youngwan

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ผมเคยอยากเป็นพนักงานธรรมดา แต่ดันเกิดมามีชะตาเป็นร่างทรง 6

운명을 보는 회사원

Levon

โน้ตเครื่องบริษัทยามรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

운명을 보는 회사원 & OFFICE WORKER TO SEE THE DESTINY

By Youngwan (映完)

Copyright © 2020, Youngwan (映完)

Thai Translation Copyright © 2024, Amarin Corporations Public Company Limited

All rights reserved.

Thai translation rights arranged with Youngwan (映完) c/o MUNPIA

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6561-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนัสมนตรี

บรรณาธิการ อัศริมา สุขดี • บรรณาธิการต้นฉบับ สุชาทิพย์ สัตย์เจริญ • บรรณาธิการภาษาเกาหลี อารยา ตุ่นเทา

ซันเอติเตอร์ จิรพรรณ เมื่อนพังงา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณธ์ เขยกลิน

ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด, จิรณห์ย์ คำจันทร์, ศุภิสรา เล็กเลิศ

พิสูจน์อักษร ขวัญ เปรมิกา • รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด พรรณัน รูปสูง, สิริธร จิวโสม, บุรภัทร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวดำเนินมาถึงเล่มที่ 6 แล้ว เห็นได้ชัดเลยว่าชื่อเสียงและอิทธิพลของ ยองฮุน ไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในเอเชียสกริปอีกต่อไป ไม่ว่าจะเป็นนักการเมืองหรือนักธุรกิจก็อยากจะขอรับบัตรคิวเข้าพบกรรมการผู้จัดการชเวยองฮุนกันทั้งนั้น ตารางงานของเขาแน่นขนัด ต้องคอยพบปะคนโน้นคนนั้นจนหัวหมุน

ทั้งยังต้องคอยเป็นฝ่ายสนับสนุนให้ใครต่อใครมากมาย เช่น ฮยองจุน ที่ประกาศสงครามกับรองประธานใหญ่อีเชจูอย่างจริงจัง คิมซางฮุนที่หาทางเชิญพี่ชายออกนอกสายตาพ่อ รวมถึงโจชียอนที่เขาเป็นฝ่ายอาสาช่วยแก้แค้นให้ และบังเอิญเหลือเกินที่นั่นแค้นนี้ดันมีประโยชน์ต่อการผลักดัน สส.ซอนโบยุน ให้กลายเป็นประธานาธิบดีอย่างคาดไม่ถึง

ตอนนี้ยองฮุนไปไกลเกินกว่าแค่พนักงานธรรมดา แต่กลายเป็นคนดังในแวดวงธุรกิจและการเมืองอย่างแท้จริง ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังหลีกเลี่ยงเงินเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ต่อให้ใครจะเอาของล้ำค่ามาวางให้ถึงที่ ยองฮุนคนนี้ก็ยังไม่ขอรับไว้

ถ้าอยากรู้ว่ายองฮุนจะเดินเกมอย่างไร จะนำพาเหล่าพาร์تنเนอร์ของเขาไปสู่ชัยชนะได้หรือไม่ ก็ต้องมาลุ้นกันในเล่มนี้แล้วละ!

Levon

196

ประกาศสงคราม [4]

กันที่ที่จับมาถึง ห้องทำงานตัวเอง ยองฮุนก็เรียกพบหัวหน้าฝ่ายพัคยองโฮ หัวหน้าฝ่ายพัคเข้าไปด้วยความประหม่าเล็กน้อย เพราะรู้ถึงเหตุผลในการเรียกพบครั้งนี้ดีหลังจากที่ไม่ได้พบกันนาน นั่นก็คือการรายงานความคืบหน้าของเรื่องที่สั่งไว้ก่อนหน้านี้

“เรียกผมหรือครับ”

“ครับ เรื่องที่ให้คุณหาเกี่ยวกับเซยองกรุป ถึงไหนแล้วครับ”

“อย่างแรกเราใช้เวลามากพอสมควรสำหรับการหาคนที่เข้าใจสถานการณ์ภายในของเซยองกรุปครับ ถึงพวกข้อมูลพื้นฐานจะตรวจสอบผ่านสายข่าวของเราได้ แต่ถ้าต้องการสืบลึกลงไปถึงชั้นความสัมพันธ์ทางการเมืองลับๆ ภายในกรุปก็จำเป็นต้องเข้าหาผู้มีอำนาจหลักบางคนครับ”

“ก็จริงครับ”

“ระหว่างที่ทำงานหนักมาหลายวันก็เจอคนที่ชื่อคิมแจฮอน เคยดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการและลาออกเมื่อปีที่แล้วครับ เขาเป็นอดีตนักเรียนที่จบจากมหาวิทยาลัยโซล แต่ไม่ได้ทำส่วนของหนังสือพิมพ์ กลับย้ายมาอยู่เซยองดีเวลลอปเมนต์แทน หลังจากนั้นก็ประสบความสำเร็จมาตลอด จนกระทั่งสิ้นสุดสัญญาด้วยเหตุผลบางอย่างเมื่อปีก่อน ตอนนี้จึงกลายเป็นคนว่างงานครับ”

“สืบเก่งนะครับเนี่ย”

“พนักงานของเราพยายามติดต่อ จนในที่สุดก็หาบ้านเขาเจอและพูดคุยกันสำเร็จครับ”

“ผมไม่คิดว่าเขาจะยอมบอกข้อมูลไม่ดีเกี่ยวกับบริษัทนะ หว่านล้อมได้ผลหรือครับ”

“เท่าที่รู้มาคือเหตุผลที่ไม่ต่อสัญญาผู้บริหารเมื่อปีก่อน น่าจะเป็นเพราะขัดแย้งกับกลุ่มผู้มีอำนาจของกรุ๊ปครับ ถึงจะไม่ได้พูดออกมาจากปากว่าขัดแย้งเรื่องอะไร แต่รู้สึกได้ว่าเขา...ดูโกรธมาก”

“มีความแค้นสินะครับ”

“ใช่ครับ เขาเล่าออกมาด้วยเหตุผลนั้น แล้วก็บอกว่า สส.ซอนโบยูนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกรุ๊ปเลย พร้อมกับย้อนถามด้วยว่าทำไมอยู่ๆ ถึงพูดถึง สส.ซอนโบยูน แต่ผมคิดว่าเขาไม่น่าจะโกหกครับ”

“อืม...”

โล่งอกไปที

หากเซยองกรุ๊ปกับ สส.ซอนมีส่วนเกี่ยวข้องกันคงจะปวดหัวมาก

คิดในทางกลับกันแล้ว ถ้าอีกฝ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับเซยองกรุ๊ป ในดวงชะตาของ สส.ซอนคงไม่มีทางปรากฏว่าเขาจะกลายเป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่ถึงขั้นประธานาธิบดีแน่นอน

“แต่ทันทีที่พูดถึง สส.โดซูยอนก็ตกใจมากเลยครับ”

“จริงหรือครับ”

“ครับ เขาบอกว่าเนื่องจากคดีฟ้องร้องเกี่ยวกับครอบครัวเมื่อสิบปีก่อน โดซูยอนที่ในเวลานั้นเป็นอัยการจึงเข้ามาเกี่ยวข้อง และคอยสนับสนุนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา”

“สนับสนุนมาตลอดหรือครับ”

“ใช่ครับ หลังจากนั้นอัยการโดซูยอนก็ก้าวเข้าสู่วงการการเมืองเป็นครั้งแรก โดยมีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อของพรรคสันติภาพเป็นหนึ่ง เขาบอกว่าเซยองกรุ๊ปเป็นคนช่วยผลักดันเรื่องนั้น ในช่วงเวลานั้นอิทธิพลของเซยองกรุ๊ปเปลี่ยนกระแสลำดับบัญชีรายชื่อได้ตามใจชอบด้วยซ้ำ”

“ถ้ามีความช่วยเหลือของเซยองกรุ๊ปอยู่เบื้องหลังจนทำให้โดซูยอนเข้าสู่

การเมืองได้ แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองฝ่ายคงจะเหนียวแน่นมากเลยนะครับ”

“ผมเดาว่าเป็นอย่างนั้นครับ หลังจากนั้นเธอก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม แต่มีการเปลี่ยนหัวหน้างานการเมือง พรรคสันติภาพเป็นหนึ่งในจึงกลายเป็นพรรคฝ่ายค้าน เธอต้องกดดันด้วยความเจ็บใจออกมาอยู่ในเขตของจูแล้วชนะการเลือกตั้งครับ เนื่องจากเป็นอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ถึงจะเพิ่งได้รับเลือกตั้งใหม่ก็ค่อนข้างมีพาวเวอร์ แต่กำลังสงสัยว่าคดีของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยครั้งนี้ก็อาจจะได้ข้อมูลมาจากเซียงหรือเปล่า”

“คนคนนั้นนะเหรอครับ”

“ครับ การดำเนินคดีก็เช่นเดียวกัน สื่อขนาดใหญ่จะไม่เปิดเผยจุดอ่อนของพวกนักการเมืองออกมาทันที เพราะจำเป็นต้องคำนึงถึงผลกระทบต่างๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อข้อมูลนั้นถูกเปิดเผยสู่ภายนอก ดังนั้นการเปิดเผยข้อมูลหนึ่งออกมาก็แสดงว่ามีการคาดการณ์ผลกระทบที่เกิดขึ้นไว้ประมาณหนึ่งแล้วครับ”

หัวหน้าฝ่ายพัฒนาให้ฟังอย่างละเอียดราวกับเป็นอาจารย์

“หมายความว่าทางเซียงอาจจะรู้เรื่องคดีของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยอยู่แล้วสินะครับ”

“ถูกต้องครับ เพราะเรื่องการลอกเลียนวิทยานิพนธ์สมัยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยยังเป็นอาจารย์ นักข่าวหลายคนในเซียงก็รู้กันอยู่แล้วครับ”

“ถ้ามันแสดงว่าเซียงพยายามจะผลักดันให้ สส. โดนั่งตำแหน่งประธานาธิบดีใช่ไหมครับ”

“น่าจะเป็นอย่างนั้นครับ เพราะถ้าไม่ใช่ก็คงไม่มีเหตุผลที่ต้องให้ข้อมูลนั้นกับ สส. โด”

แปลกมาก

ตอนแรกเริ่มจากความคิดง่าย ๆ ว่าจะผลักดัน สส. ชอนโบยุน แต่ผู้อาวุโสโจชียอนกลับเข้ามาแทรกจนทำให้เรื่องวุ่นวายขึ้น สุดท้ายความเชื่อมโยงระหว่างโดชุยอนกับเซียงก็ถูกเปิดเผย

พอเป็นแบบนี้ก็รู้สึกว่าคุณชีวิตคงจะสนุกขึ้นน่าดู

“เขาบอกว่า สส.โตชุยอนรับผิดชอบคดีของเซยองกรุปเมื่อสิบปีที่แล้วใช่ไหมครับ”

“ครับ”

“ลองสืบเรื่องนั้นมาหน่อยครับ”

หัวหน้าฝ่ายพัฒนาระบบของโฮชะงักไปชั่วคราว ก่อนจะเปิดปากอย่างระมัดระวังด้วยความลังเล

“มันเป็นคดีที่ค่อนข้างละเอียดอ่อนครับ”

“ผมพอจะรู้มาคร่าวๆ เลยอยากรู้รายละเอียดครับ”

ในเมื่อเจ้าตัวบอการู้แล้ว หัวหน้าฝ่ายพัฒนาระบบก็รู้เหมือนกันว่าห้ามอะไรไม่ได้อีก

“ถึงจะตรวจสอบข้อสรุปของคดีคร่าวๆ ได้จากข่าวในช่วงเวลานั้นที่ยังไม่ถูกลบ แต่ถ้าต้องการทราบรายละเอียดลึกกว่านั้น ก็ต้องหาตัวอัยการหรือทนายความที่รู้จักคดีนั้นเป็นอย่างดี ถ้าทำอย่างนั้นคนนอกอาจจะรู้ว่าเรากำลังพยายามขุดคุ้ยคดีเมื่อสิบปีก่อนของเซยองครับ”

“อืม...พยายามหาให้ละเอียดที่สุดก่อนครับ”

“รับทราบครับ”

“อีกอย่างเมื่อที่ผมเพิ่งออกมาจากร้านกาแฟ แต่มีนักข่าวจากเซยองอีโบลมาขอสัมภาษณ์นะครับ”

ยองฮุนแอนามบัตรที่ได้รับเมื่อครู่นี้ส่งต่อให้หัวหน้าฝ่ายพัฒนาระบบ

“นักข่าววังกาฮี? ชื่อแปลกดีนะครับ”

“ลองสืบให้หน่อยครับ ผมคิดว่าเธอไม่ใช่พนักงาน...”

มันไม่มีการจำแนกโงวเฮ้งของนักข่าวออกมาอย่างเฉพาะเจาะจงหรอก

ถึงอย่างนั้นสาเหตุที่ทำให้ยองฮุนสรุปว่าอีกฝ่ายไม่ใช่พนักงานเป็นเพราะดวงตาและปากของเธอ

ดวงตาที่ดีต้องมองตรงไปข้างหน้าเสมอ คนที่มองเจตเหมือนเหยียดคนอื่นมักมีนิสัยหยิ่งโโส

ตรงกันข้าม ถ้ามีเปลือกตาหนาและหางตาวาว ชอบหลบตาลงต่ำขณะอยู่ตรงหน้าคนอื่น ส่วนใหญ่จะเป็นคนเหลื้มจัด ความคิดกับท่าทางภายนอกสวนทางกัน ซึ่งดวงตาของวังกาฮีเป็นแบบนี้

นอกจากนี้ริมฝีปากบนกับล่างบางทั้งคู่ ขอบพุดจางไร้สาระและอับโชค ดูจากรูปปากแล้วถือว่ายากจนขั้นแค้นมาก

ถ้าคนประเภทนี้เป็นนักข่าว ข่าวทั้งหมดจะเป็นแค่เรื่องโกหกและถูกเขียนขึ้นเพื่อผลประโยชน์ของตัวเองเท่านั้น

“คิดว่าไม่ใช่นักข่าวชั้นเหอครับ”

“ผมไม่แน่ใจ แต่ไม่น่าจะใช้ครับ”

“โอเคครับ ผมจะลองสืบดู”

เมื่อหัวหน้าฝ่ายพัคออกไป มินฮีกก็เข้ามาคุยด้วย

“กรรมการผู้จัดการ เมื่อสักครู่นี้ช่วยของ สส.ชอนโบยุนติดต่อมาค่ะ”

“เขาวังไรครับ”

“แจ้งว่าท่าน สส.จะขอพบถ้ามีเวลาค่ะ”

“เมื่อไหร่ครับ”

“เขาบอกว่ามีนัดทานมื้อเย็นในโรงแรมที่เจอกันเมื่อคราวก่อน เลยถามว่าจะเจอกันหลังมื้อเย็นได้หรือเปล่านะคะ”

“ได้ครับ”

ใกล้เวลาเลิกงานแล้ว จริง ๆ ก็ไม่ต่างกับการถามว่ามาเจอกันตอนนี้เลยได้ไหม บังเอิญยอนฮีบอกว่าเย็นนี้จะไปกินข้าวกับเพื่อนๆ พอดี ถึงจะเลยเวลาอาหารเย็นไปแล้ว แต่เขาก็คิดว่ามันลงตัว

แค่คิดว่าจะสั่งรูมเซอร์วิสแล้วกินข้าวคนเดียวเงียบ ๆ อยู่ในห้องสวีทของโรงแรม โดยมีทีวีทัศน์ยามค่ำคืนราวกับภาพวาดเป็นฉากหลังก็ตื่นเต้นแล้ว

แถมยังมีนัดกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพอดีอีก นับเป็นข้ออ้างที่ประจวบเหมาะพอดี

ตอนที่กำลังวาดรอยยิ้มบนริมฝีปากอย่างไม่รู้ตัว มินฮีกก็ค่อย ๆ เปิดปาก หลังแอบสังเกตท่าทีของเขา

“กรรมการผู้จัดการ”

“ครับ? ทำไมเหอ”

“อืม...ขอถามได้ไหมคะว่าเรื่องของกรรมการผู้จัดการฮียองจุน ชินยองไฟแนนเชียลจะเป็นยังไง”

มองปุ๊บก็เห็นว่ามืสืหน้ากั่วงลอย่างชัดเจน

เขาทำหนังสือเองเพราะคิดว่าทำตัวเมินเฉยเกินไปจึงรีบตอบกลับ

“ผมกำลังรออยู่ครับ เพราะถ้าหากพวกเราก่อนหน้าเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ก็จะเป็นเรื่องน่าปวดหัวซึ่งกันและกัน ไว้ประธานอีเซมินยอมออกหน้า คำนให้ก่อน ผมถึงจะช่วยครับ”

“กรรมการผู้จัดการนะเหรอคะ”

“ครับ”

ตอนนั้นสีหน้าของมินฮึก็สดใสขึ้น

“ขอบคุณค่ะ”

“รอทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้วค่อยขอบคุณเถอะครับ อย่างที่บอกเมื่อกี้ ถ้าช่วยในนามบริษัทก็อาจจะเกิดปัญหาได้ เพราะฉะนั้นผมจะช่วยเป็นการส่วนตัวครับ”

“พอกรรมการผู้จัดการบอกว่าจะช่วยแล้ว ฉันรู้สึกโล่งใจยิ่งกว่าบอกว่า เอชเอสกรุ๊ปจะช่วยอีกนะคะเนี่ย”

“แต่ต้องรู้ไว้ละครับ ถ้าเกิดความเสียหายต่อบริษัทขึ้นมา ผมก็เปลี่ยนใจ ได้ทุกเมื่อ”

“แน่นอนค่ะ ฉันจำขึ้นใจเลย”

เขารู้สึกกว้างใจเมื่อเห็นเธอตอบอย่างใจเย็น

“โอเคครับ ฝากบอกกรรมการผู้จัดการอียองจุนว่า ถ้าประธานอีเซมิน ตัดสินใจแล้วให้ติดต่อมานะครับ”

“รับทราบค่ะ”

ต่อให้เป็นแค่แซกธรรมดา ๆ คุณภาพของอาหารสำหรับรูมเซอร์วิสของโรงแรม ระดับห้าดาวก็ไม่ทำให้ผิดหวัง

แต่พอเป็นของสูงที่อยู่ในความเป็นจริงมีอำนาจรองจากประธานใหญ่เป็นคนสั่งอาหารมากมายจึงทยอยขึ้นมาเสิร์ฟ รวมถึงรายการที่ไม่ได้สั่งด้วย

ให้กินทั้งหมดคนเดียวค่อนข้างลำบาก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็พยายามกิน เพราะเห็นแก่ความตั้งใจของพ่อครัว และระหว่างนั้นก็มึเสียงเคาะประตูก็อก ๆ

พร้อมกับใครบางคนเดินเข้ามา

“กรรมการผู้จัดการ ท่าน สส. มาแล้วค่ะ”

“เชิญให้เข้ามาเลยครับ”

สส. ขอนโยบายเข้ามาทันที แต่พอเห็นอาหารเต็มโต๊ะก็ตกตะลึง

“ทั้งหมดนี้มันอะไรกันล่ะเนี่ย”

“พอดีหัวหน้าเซบบอกว่ากำลังเตรียมเมนูใหม่เลยขอให้ช่วยชิมก่อนนะคะครับ
ดังนั้นถึงจะกินกำลังไปหน่อย แต่ผมก็พยายามกินอยู่ครับ”

“น่าอิจฉาจริง ๆ พุดตามตรงนายน่าจะกินที่สุดในเกาหลีแล้ว”

“มีคนรวยกว่าผมเยอะแยะครับ”

“ปัญหาผมไม่ใช่เรื่องเงิน ถึงฉันจะไม่ได้เจอนายบ่อย แต่ทุกครั้งที่เห็น
หน้านาย มันไม่เคยหม่นหมองเลย เรียกว่าไม่มีความกังวลบนใบหน้าได้ไหมนะ
ทั้ง ๆ ที่นั่งอยู่ในตำแหน่งใหญ่ขนาดนั้นด้วยวัยเพียงเท่านี้ แต่กลับดูเหมือน
ไม่เครียด ไม่เหนื่อยอะไรเลย”

“งั้นหรือครับ”

คิด ๆ ดูแล้วก็น่าจะเป็นเพราะเคยศึกษาเล่าเรียนที่วัดมานาน
ตอนนี้เขาเพิ่งตระหนักว่าต่อให้มีเรื่องน่ากังวลมากแค่ไหน ตัวเองก็ไม่เคย
เครียดเกินขีดจำกัดเลย

“น่าอิจฉา นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้หน้านายไม่มีริ้วรอยงั้นหรือ”

“ถ้าอายุมากขึ้นอีกหน่อย เต๋ยมันก็มาเองแหละครับ”

“ถึงเวลานั้นก็ใช้เงินหยุดมันได้นี่ เต๋ยนี้เงินช่วยชะลอวัยได้เป็นสิบปีเลย
นี่นา”

“ฮ่า ๆ ผมยังไม่เคยลองเลย ไว้ผมจะลองสัมผัสประสบการณ์ล้ำค่าที่ทำให้
เด็กกลีบปีศาจครั้ง แล้วมาแบ่งปันประสบการณ์กับท่าน สส. นะครับ”

“อย่างนั้นก็ดีเลย ถ้ามีไวน์เหลือ ขอฉันบ้างสิ”

“ครับ”

ยองฮุนจึงเรียกคนมาส่งไวน์ก่อนจะถามต่อ

“ทำไมถึงอยากเจอผมหรือครับ”

“ที่โดซุยอนเงียบอยู่ตอนนี้เป็นผู้มีอายุนั่นหรือ”

ยองฮุนเอียงศีรษะแล้วตอบกลับ

“ไม่ใช่ทั้งหมด แต่สาเหตุส่วนหนึ่งก็มาจากผมครับ”

“นายรู้สาเหตุสินะ”

“ใช่ครับ”

“สาเหตุคืออะไร”

“ผมบอกเรื่องนั้นไม่ได้ครับ”

คำตอบหนักแน่นที่อยู่เหนือความคาดหมายทำเอา สส.ซอนจูลีกลับสนใจเล็กน้อย

“บอกไม่ได้ขึ้นหระ พวกเราอยู่ข้างเดียวกันไม่ใช่หรือไง”

“อยู่ข้างเดียวกันครับ แต่เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ท่าน สส.ไม่จำเป็นต้องทราบ ผมยังเกี่ยวข้องกับคนนอกด้วย ไม่มีเรื่องผิดกฎหมายหรอกครับ แค่เหตุการณ์ในอดีตกำลังหลอกหลอนเธออยู่”

“ตอนนี้เรื่องเก่าๆ กำลังรังข้อเท้าเธออยู่ขึ้นหระ”

“ถูกต้องครับ”

“อืม...อย่างนั้นสินะ แปลว่าคนที่ดึงเรื่องเก่าๆ มารังข้อเท้า สส.โดกิคือ นายใช่ไหม”

“จะมองแบบนั้นก็ได้ครับ”

“ถ้าพูดจาโอ้อวดสักหน่อย นายจะเจ็บตัวหรือไงกัน ถ้าไม่เต็มคำว่า ‘ก็ได้’ นายจะรู้ลึกผิดขึ้นหระ”

ยองฮุนก็ยิ้ม

“มันเป็นไปเองโดยธรรมชาตินะครับ ถ้าเกิดต้องโกหกอย่างที่ท่าน สส.พูด ผมรู้ทำไม่ถึงคิดว่าอาจจะโดนลงโทษได้ครับ”

“เป็นคนดีสินะ”

“ไม่รู้สิครับ”

เมื่อพนักงานเข้ามารินไวน์ใส่แก้วให้ สส.ซอนโบยุนก็เพลิดเพลินกับกลิ่นและรสชาติอันเลิศล้ำอยู่พักหนึ่งก่อนจะเอ่ย

“ไวน์ชั้นดี”

“ลองออกไปที่ตึกปากครับ ช่วงนี้ผมค่อนข้างติดไวน์เพราะภรรยา แต่ก็ยัง

“ไม่รู้ว่แบบไหนถึงเรียกว่าดีครับ”

“พูดตรงดีจริง ๆ ต้องขอบคุณนายที่ทำให้คนปากมากอย่างโดชูยอนปิดปากเงียบ ดังนั้นฉันเลยพยายามหาอะไรมาตอบแทนนายบ้าง แต่ก็ได้ยินมาว่านายมีที่ดินที่ฮานมอยู่พอดี ราคาที่ดินน่าจะสูงขึ้นเพราะแผนเมืองใหม่ ยินดีด้วย”

“ขอบคุณครับ มันเป็นที่ดินที่เก็บไว้สร้างคอนโดตั้งแต่สมัยยังเป็นบริษัทฮเยซอง แต่ก็โชคดีได้เข้าไปอยู่ในเขตพื้นที่ตรงนั้นครับ”

“แต่รู้เรื่องนั้นหรือเปล่า ตอนแรกมีการวางแผนว่าจะสร้างสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพที่ฮานมนะ”

“ครับ? มีเรื่องแบบนั้นด้วยเหรอ”

“ใช่ กระทรวงที่ดินกำหนดเขตสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพไว้หลายแห่ง แต่ภายในก็มีแนวโน้มว่ากำลังเลือกฮานม ถึงจะมี สส.รู้เรื่องนั้นแต่ไม่กี่คนแต่ยังไงฉันก็ยังแอบเดาว่าเป็นฮานมอยู่ดี”

“ฮ่า ๆ อย่างนั้นก็ดีสิครับ”

“แน่นอนว่าดีอยู่แล้ว เพราะถ้าสร้างคอนโดอย่างเดียวจะมีข้อจำกัดเรื่องการขึ้นราคาที่ดิน แต่ถ้ามีบริษัทชีวภาพหลายสิบแห่งเข้ามาด้วย เรื่องมันก็จะเปลี่ยนใช้ใหม่ละ คงต้องสร้างเขตพื้นที่เชิงพาณิชย์ด้วย...แต่มันถูกเปลี่ยนเป็นชุมชน”

“ชุมชนเหรอครับ”

“ใช่ ไม่ว่ายังไงก็แปลก ฉันเลยลองสืบดูว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แล้วก็โอ๊ะโ๊ะ! มีโดชูยอนมาเอี่ยว เพราะแบบนี้แหละถึงเรียกว่าทำดีได้ดี ฉันตั้งใจจะชว่ยนายเลยจับไตโดชูยอนได้”

แววตาของ สส.ซอนโบยุนเปล่งประกายอย่างแรงกล้า

197

ผู้หญิงที่กายโศกถึง (1)

ถึงจะดูเหมือนแคงจ้างหลัง สส.โดชูยอน แต่อยู่ๆ ก็สงสัยขึ้นมา

“ทำไม สส.โดชูยอนถึงย้ายมันไปที่ซุนซอนล่ะครับ ไม่ใช่เขตเลือกตั้งของตัวเองสักหน่อย ยิ่งไปกว่านั้น ตอนนี่กำลังโจมตีพรรครัฐบาลอยู่ ถ้าพยายามโยกย้ายเจ้าหน้าที่กระทรวงที่ดินมากจนเกินไปแล้วเกิดผิดพลาดขึ้นมา เธออาจจะตกอยู่ในความเสี่ยงก็ได้นะครับ”

“ตอนแรกฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ปกติแล้วเวลาจะโจมตีคนอื่น ก็ต้องคำนึงว่าฝ่ายที่ติดอยู่กับตัวเองจะทำให้เกิดเรื่องอะไรหรือเปล่าแล้วคอยระวังตัว เพราะฉะนั้นก็เลยยังสงสัย แสดงว่ามูลค่าที่ดินที่ถูกเลือกให้เป็นเขตสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพคงสำคัญมากทีเดียว”

“นั่นก็จริงครับ”

“อย่างน้อยถ้าพิสูจน์ให้เห็นการทุจริตที่มีโดชูยอนเป็นศูนย์กลางได้ เรา ก็จะพลิกแนวรับและพลิกสถานการณ์ได้ภายในครั้งเดียว ถ้าบรรยากาศนี้ดำเนินต่อไปจนถึงการเลือกตั้งประธานาธิบดี การรักษาข้าวอำนาจทางการเมืองไว้ก็คงไม่ยากนัก”

ไม่ใช่ว่าย่องสุนอ่านความปรารถนาอันแรงกล้าที่ซ่อนอยู่ในน้ำเสียงอีกฝ่ายไม่ออก

คำว่าการศึกษาข้าวอำนาจทางการเมืองไว้ มันหมายถึงว่าตัวเองจะได้เป็น

ประธานาธิบดีในไม่ช้า

ถ้าบริษัทใกล้ชิดกับคนที่กำลังจะได้เป็นประธานาธิบดีก็คงจะเป็นเรื่องดี แต่น่าแปลกที่ยองฮุนไม่ได้รู้สึกดีขนาดนั้น เพราะดูเหมือนเรื่องราวจะดำเนินอย่างราบรื่นจนเกินไป

ตอนแรกคิดแค่ว่าจะเป็นประโยชน์ต่อบริษัท แต่พอเริ่มคิดว่าอาจจะดำเนินไปตามที่ต้องการจริงๆ ก็รู้สึกกลัวขึ้นมาทันที

เพราะตัวเองมีชะตากรรมว่าจะเป็ฯหมอดูที่อาจทำให้ประเทศชาติเกิดความวุ่นวาย

หาก สส.ซอนได้เป็นประธานาธิบดี ก็เหมือนเป็นการปูทางที่ดีต่อการทำลายประเทศตามอำเภอใจ

ถึงแม้ตอนนี้จะควบคุมความโลภเอาไว้ได้ แต่เมื่อกลายเป็นผู้มีอิทธิพลอย่างมากต่อประธานาธิบดีแล้ว เขาก็ไม่แน่ใจเลยว่าจะปกป้องตัวเองโดยที่มีสติสมบูรณ์ได้หรือไม่

ทว่าพอเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของยองฮุน สส.ซอนโบยุนก็เข้าใจผิดว่ากำลังเป็นห่วง

“ไม่ต้องห่วง ฉันจะสืบแบบเงียบๆ ใช่ว่าฉันจะไม่มีเส้นสายในกระทรวงที่ดินฯสักหน่อย ถ้าเป็นคนที่มีอำนาจในการเลือกเขตสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพก็มีแค่ไม่กี่คนหรอก สืบไม่ยาก”

“ยังไงท่าน สส.ก็คงทำได้ดีแน่นอน โอเคครับ”

พอตอบรับผ่านๆ แล้วลองคิดดูก็รู้สึกว่ สส.ซอนไม่น่าจะมาถึงที่นี่เพื่อโอ้อวดเฉยๆ

สืบพบว่า สส.โดซุยอนกำลังวางแผนอะไรบางอย่างอยู่...

ดังนั้น?

“ดังนั้นฉันเลยอยากถามนายเรื่องหนึ่ง”

“เรื่องอะไรครับ”

“นายมีความคิดจะช่วยพื้นที่ที่กำลังตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากอย่างอุ่ต่อเรือกุนซานอีกบ้างหรือเปล่า”

“อยากเอาไปเพิ่มลงในนโยบายการเลือกตั้งประธานาธิบดีเหอครับ”

“นายคงจะรู้ดีกว่าฉันใช้ใหม่ ว่านายกเทศมนตรีโจแจมินเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจจนฉันไว้มากแค่ไหน พุดตรงๆ ตอนนายกเทศมนตรีโจแจมินแถลงเรื่องนั้นออกสื่อครั้งแรก ฉันยังคิดว่าโกหกอยู่เลย นึกว่าเขาแค่อยากได้ความสนใจเพื่อเป็น สส. ที่มีชื่อเสียงไปทั่วประเทศ แต่เรื่องนั้นกลับกลายเป็นความจริง ฉันอยากปรบมือให้เลย อันที่จริงก็ปรบมือให้อย่างจริงจังไปแล้วในงานฉลองชนะการเลือกตั้ง”

“...”

“ไม่รู้ว่ตอนนี้นักกณชานชอบนายกเทศมนตรีโจแจมินมากแค่ไหน ได้คะแนนโหวตไปเท่าไรนะ น่าจะเกินเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ใช้ใหม่ นายเองก็รู้ว่านี่อาจจะกลายเป็นผลงานชิ้นเอกที่เติมเต็มนโยบายของฉัน เหมือนที่การแก้ปัญหาอยู่ต่อเรือกณชานเป็นผลงานทางการเมืองที่ยืนยาวไปตลอดชีวิตนักการเมืองอย่างนายกเทศมนตรีโจแจมิน”

“แล้วยังไงครับ”

“ถ้าคิดในทางกลับกันก็คงเห็นว่าประชาชนได้รับผลประโยชน์และความสุขมากแค่ไหน ตอนนี้ทั่วประเทศยังมีปัญหาที่หมักหมมอยู่อีกเยอะ ฉันมองว่ามันเป็นปัญหาที่บริษัทนายแก้ไขได้”

ยองฮุนยิ้มแปลกๆ

“ท่าน สส. อยากให้ผมเล่นการเมืองสินะครับ”

“นายคิดจะทำแบบนั้นไหมล่ะ”

ตอนนี้ยังกลัวความโลภจนตัวสั่นอยู่เลย จะเป็นนักการเมืองอะไรกัน...

ไม่มีทางเป็นไปได้

“ไม่ครับ”

“ก็ตามนั้น”

“ถึงจะเป็นคำพูดที่ถูกต้อง แต่อยู่ต่อเรือกณชานบังเอิญเป็นแบบนั้นพอดีครับ ผมไม่ใช่นักการเมือง ไม่มีเหตุผลต้องพยายามฟื้นฟูเศรษฐกิจต่างจังหวัด นั่นก็เป็นหน้าที่ของนักการเมืองครับ”

“พุดอีกก็ถูกอีก มันคือหน้าที่ของนักการเมือง แต่สิ่งที่เรียกว่าเศรษฐกิจต่อให้นักการเมืองจะพยายามอย่างเต็มที่แค่ไหน ถ้านักธุรกิจไม่ยอมทำตามก็

“ไม่มีประโยชน์ไม่ใช่เหรอ ฉันไม่ได้บอกให้นายทำทั้งหมด แค่ให้ความช่วยเหลือ หากมีเรื่องอะไรที่พอจะทำได้ แล้วฉันก็จะช่วยอย่างสุดความสามารถด้วยเช่นกัน”

“ผมจะลองคิดดูครับ”

นั่นคือคำตอบที่ดีที่สุดที่ยองฮุนจะตอบได้

ถึงจะอธิบายยาวเหยียดแล้วบอกว่าจะให้ความช่วยเหลือ แต่สุดท้ายก็ต้องการบางสิ่งบางอย่างที่แตกต่างจากคนอื่น และเหมาะกับการนำไปใช้เขียนลงในนโยบายการเลือกตั้งประธานาธิบดี

แน่นอนว่าเขาไม่ได้มองว่าเป็นเรื่องไม่ดี

ถึงจะไม่รู้ว่าเหตุผลในการช่วยผลักดันคนที่เหมาะจะเป็นประธานาธิบดีคืออะไร แต่ก็เป็นการสร้างหลักประกันสำหรับความช่วยเหลือทางการเมืองในอนาคต

ต่อให้จะไม่มีปัญหาใดๆ เพราะต่างคนต่างได้ผลประโยชน์ แต่ที่ต้องระวังตัวแบบนี้เป็นเพราะกลัวว่าหากกระตือรือร้นเข้าไปยุ่งเกี่ยวแม้เพียงเล็กน้อย เขาอาจจะควบคุมตัวเองไม่อยู่

“ถ้าฉันเลิกคุยเรื่องหนักๆ กันดีกว่า นายคิดจะทำอะไรกับที่ดินผืนนั้นล่ะ”

“ยังไม่ได้พิจารณาเรื่องนั้นเลยครับ พูดตรงๆ ผมเพิ่งรู้ก่อนหน้านี้นานานว่าที่ดินผืนนั้นมีมูลค่า อีกอย่างตอนนี้เอสเอสคอนสตรัคชั่นก็ไม่ได้สนใจการสร้างคอนโดในประเทศเท่าไรครับ”

“มันเป็นเรื่องที่กำหนดไว้แล้วว่า ถ้านำสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพเข้ามาในฮานัมก็จะขยายรถไฟใต้ดินเข้ามาด้วย นอกจากนี้ถ้ามีบริษัทเข้ามาจำนวนมาก ก็คงต้องเตรียมอาคารพาณิชย์ให้เหมาะสม แล้วที่ดินของพวกนายก็ทำเลดีอย่างน้อยๆ แค่ว่าก็เกิณสิบล้านวอนต่อพยางแล้ว”

“เยี่ยมเลยครับ รู้สึกเหมือนได้เงินฟรีเลย”

“ฮ่าๆๆ ทำทางจะไม่สนใจจริงๆ ด้วยสินะ อันนี้เหลือเหรอ ฉันขอชิมหน่อยได้ไหม”

“ได้สิครับ เชิญทานเลย”

อาจจะเพราะดูน่าอร่อย สส.ซอนโบยุนจึงหยิบขนมสองสามชิ้นที่เสิร์ฟเป็น

ของว่างเข้าปาก และหลังจากเพลิดเพลินกับการพูดคุยเรื่องไร้สาระที่ไม่มีแก่นสาร อยู่สักพักก็ลุกออกไป

พออีกฝ่ายออกจากห้องไปแล้ว ยองฮุนก็ทอดสายตามองโวนที่เหลื่ออยู่ ครึ่งแก้ว

ในเมื่อรับข้อเสนอที่เหมาะสมแล้ว จะแสดงตัวอย่างกระตือรือร้นก็ไม่ผิด แต่เขากลับควบคุมความว้าวุ่นใจไม่ได้

ขณะนั้นหัวหน้าฝ่ายไอจีฮวานก็โทรเข้ามา

“ฮัลโหล”

“กรรมการผู้จัดการ ผมโอจีฮวานจากทีมพัฒนาทรัพยากรนะครับ”

“ครับ พุดมาเลย”

“ทางนิปปอนยูเซนจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วครับ”

จบเร็วกว่าที่คิด

“จริงเหรอครับ”

“ครับ อย่างที่เผ่ารอ ประธานใหญ่ของนิปปอนยูเซน สามีของฟูกุฮาระ เสียชีวิตแล้ว เสียช่วงเช้ามีดของเมือวานครับ หุ่นถูกส่งต่อให้ฟูกุฮาระกับลูกสาว ส่วนเอโดะ เซอิจิ จากโนมูระโฮลดีงส์ก็ยอมรับการซื้อกิจการของแฮงจูซิปิลดีง แอนด์มาร์น แสดงทำทิวาขอแค่ช่วยเพิ่มมูลค่าให้บริษัท ไม่ว่าใครจะครอบครอง ก็ไม่สนใจครับ หลังจากทางเราส่งมอบเรือบูบิก็สามารถแลกเปลี่ยนหุ่นและเข้าสู่ขั้นตอนการซื้อกิจการได้ทันทีครับ”

“แล้วฟูกุฮาระล่ะครับ”

“อาจเป็นเพราะบอกว่าจะมอบบริษัทเล็กๆ ให้หนึ่งแห่ง เธอเลยยอมยกมือให้เรา ลูกสาวของประธานใหญ่ที่เสียชีวิตก็เช่นเดียวกันครับ”

“เงินทุนจากทางฝั่งมูจินล่ะครับ”

“ไม่รู้เพราะเข้าใจสถานการณ์ที่ฝ่ายเราเป็นต่อหรือเปล่า สุดท้ายการลงทุน ก็ถูกยกเลิกครับ”

“เหนื่อยหย่อนะครับ”

“ไม่เลยครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็พักผ่อนเถอะครับ”

หลังจากวางสาย ยองฮุนก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่
ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ผ่านจุดวิกฤตไปอีกจุดแล้ว ตอนนี้นั่นใจได้อย่างหนึ่ง
ว่าธุรกิจทำเงินที่มั่นคงคือการจัดหาเรือเดินสมุทรและบรรทุกรถยนต์ จึงเห็นได้ชัด
ว่าแฮงจูบิลด์ดิ้งเอนด์มาร์ินจะได้ก้าวกระโดดอีกครั้ง

ได้สะพานพันโพของแม่น้ำฮัน คู่รักต่างเฟลิดเฟลินกับการออกเดท สมาชิก
ครอบครัวก็เฟลิดเฟลินกับการพักผ่อนริมฝั่งแม่น้ำ

ผู้ชายคนหนึ่งมองภาพแห่งความสุขนั้นพลางสลับมองนาฬิกาอย่างกระวน-
กระวายอยู่ในรถยนต์เพียงลำพัง

หลังจากนั้นไม่นานก็มีใครบางคนเปิดประตูรถฝั่งข้างคนขับเข้ามานั่ง

“ยินดีที่ได้พบครับ ผมชเวซึงฮวาน ผู้ช่วยของ สส.ซอนโบยุนครับ”

“ทำไมถึงอยากเจอผมครับ”

“คุณทราบอยู่แล้วนี่นา...”

ยางจินซู ข้าราชการระดับสามของกระทรวงที่ดิน โครงสร้างพื้นฐาน และ
คมนาคมกัตรีมฝีปาก

“ผมไม่ทราบครับ”

“มันก็อาจจะเป็นไปได้ พอตีผมแค่สงสัยนะครับ ไม่ได้วางแผนจะเข้าฮานัม
หรือกหรือ เหตุผลที่เปลี่ยนเป็นซุนซอนอย่างกะทันหันคืออะไรครับ”

“มันเป็นเรื่องที่ยังไม่ได้ตัดสินใจครับ”

“ถ้านั้นก็แสดงว่าไม่ใช่แค่ข่าวลือ ถูกไหมครับ”

ยางจินซูรู้สึกได้ว่ามือที่กำลังจับพวงมาลัยขยับไปด้วยเหตุ

“ยังไม่ได้ตัดสินใจอะไรทั้งนั้นครับ”

“คุณยางจินซู ไม่ต้องกังวลขนาดนั้น...พวกเราไม่ได้ข่มขู่คุณ แค่ถาม
เพราะอยากรู้เฉยๆ ครับ”

“...”

“อย่าทำแบบนั้นเลยครับ พูดความจริงกันดีกว่า พูดตามตรงคุณยางจินซู
เองก็มีเรื่องที่ค้างคาใจเหมือนกัน ถึงออกมาเจอผมไม่ใช่หรือครับ ไม่งั้นก็คง
ไม่มีเหตุผลให้ออกมาถึงที่นี่”

ยางจินซูอยากตะโกนแย้งเหลือเกิน

เล่นอ้างถึงโดซูยอนแล้วบอกว่าถ้าตนตูกติกแม้เพียงเล็กน้อยก็สามารถ
สาวถึงวงศาคณาญาติได้ แล้วจะไม่ออกมาได้อย่างไร

“แค่ความคิดเห็นจากภายในมองว่าซุนซอนเหมาะสมสำหรับพัฒนาความสมดุล
ของประเทศมากกว่าฮานัมครับ”

“การพัฒนาความสมดุลของประเทศเป็นสิ่งที่ดีครับ ผมเองก็คิดว่ามัน
ดีมาก ๆ ประเทศของเราโปกส์กับเขตเมืองหลวงมากเกินไป ทั้งการศึกษา
ทั้งสนามเด็กเล่น...ดังนั้นราคาบ้านเลยเพิ่มขึ้นตลอด จะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้
ผมพูดจากใจเลยครับ จะปล่อยให้ประเทศเราเป็นอย่างนั้นไม่ได้”

“ดังนั้นความคิดเห็นนาย...”

“แต่คุณยางจินซูครับ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ควรจะผลักดันซุนซอนตั้งแต่แรกสิ
คนที่สมควรรู้ก็รู้กันหมดแล้วว่าเลือกฮานัม สถานการณ์ตอนนี้ก็เหลือแค่ประกาศ
เท่านั้น แล้วอยู่ๆ ก็เปลี่ยนเป็นซุนซอน จะไม่ให้คิดว่านี่เป็นเรื่องโกหกไข่มุขไหม
ได้ยังไงครับ ถ้าเป็นผมก็คงคิด อยู่ดีๆ เกิดอะไรขึ้น ชื่อที่ดินไว้ที่ซุนซอนนั่นแหละ”

สายตาคมกริบของผู้ช่วยชเวซึงฮวานจ้องมาที่ยางจินซู

แน่นอนว่ายางจินซูร้อนตัวทันที

“หมายความว่ายังไงครับ ตั้งแต่เกิดมาจนถึงตอนนี้ ผมยังไม่เคยซื้อที่ดิน
เลยนะ อสังหาริมทรัพย์ที่เป็นชื่อผมมีแค่คอนโดที่ซื้อเมื่อสิบปีก่อนครับ!”

“ดังนั้นก็บอกเหตุผลมาสิครับ”

“ไม่มีอะไรแบบนั้นหรอกครับ”

“เฮ้อ ผมอึดอัดจริงๆ นะเนี่ย เพราะคุณเอาแต่เป็นแบบนี้ มันเลยให้
ความรู้สึกเหมือนมีอะไรไม่ใช่ว่าหรอกครับ ถ้าไม่ได้มีอะไรอยู่ที่ซุนซอนก็ไม่มีเหตุผล
จะทำแบบนี้เนี่ย ต่อให้ไม่ใช้ชื่อของคุณ ก็อาจจะเป็นชื่อของครอบครัวหรือญาติคุณ
ก็ได้...”

ไม่ว่าจะใช้ชีวิตอย่างซื่อสัตย์ขนาดไหน ไม่ได้หมายความว่าสมาชิกใน
ครอบครัวจะซื่อสัตย์ด้วย

“นี่คุณ!”

“พวกเราทำให้มันง่ายขึ้นกันเถอะครับ ผมไม่ได้ยินอะไรจากคุณ คุณเอง

ก็ไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้น โอเคไหม คุณเองอาจจะได้เป็นรัฐมนตรีช่วยในรัฐบาลสมัยหน้าก็ได้...มองสูงๆ ไว้ดีกว่าครับ ว่าไหม”

ยางจินซุกสลับไม่เข้าคายไม่ออก แต่เพียงแคเห็นท่าที่ลั้งเล ชเวชิงฮวานก็มั่นใจแล้วว่าได้ผล เพราะเชื่อว่าสุดท้ายความลั้งเลก็จะนำเข้าสู่ขั้นตอนของการชั่งใจ

ยางจินซุกลังเลอยู่สักพักก่อนจะเปิดปากพูด

“ทาง สส.โดชวยอนลงความเห็นว่าคุณซอนเหมาะสมในแง่ของการพัฒนาความสมดุลของประเทศมากกว่าครับ”

“อ้อ...คนนั้น”

“แต่นั้นแหละครับ ไม่มีอะไรนอกเหนือจากนี้ ผมพูดจริงๆ ครับ”

แน่นอนว่าชเวชิงฮวานเองก็เดาไว้นั่นคือทั้งหมดเหมือนกัน เพราะโดชวยอนไม่มีทางทำเรื่องอันตรายที่พัวพันกับเงินหรือของมีค่า

ถ้าเพียงแค่แสดงความคิดเห็นในฐานะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็คงไม่มีปัญหาอะไร ดังนั้นท่าแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

ถ้าหากกำจัดอ่อนที่แข็งแกร่งบางอย่างเกี่ยวกับยางจินซุกไว้ได้

“โฮ...ผมรู้อยู่แล้วว่า สส.โดชวยอนเข้ามาแทรกแซง แต่สิ่งที่ผมอยากได้ยินคือเหตุผลครับ สส.โดชวยอนไม่น่ามีที่ดินในซอนซอน ดังนั้นคงต้องมีเหตุผลบางอย่างไม่ใช่หรือครับ”

เขาไม่ได้สงสัยว่าโดชวยอนกำจัดอ่อนอะไรของอีกฝ่ายไว้

เจ้าตัวไม่มีทางบอกอยู่แล้ว

เนื่องจากโดชวยอนเคยเป็นอัยการและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมอย่างน้อยก็คงจะกำจัดอ่อนในส่วนที่ผิดกฎหมายอยู่ จึงไม่มีเหตุผลจะพูดออกมาเพื่อทำให้ยางจินซุกรมณเสีย

เพราะเรื่องที่สำคัญจริงๆ คือเหตุผลที่โดชวยอนต้องการเปลี่ยนเขตสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพมายังซอนซอน

“ผมเองก็สงสัยเรื่องนั้นเหมือนกัน คุณคิดว่าเธอจะบอกเหตุผลกับผมมันหรือครับ”

“ไม่รู้จริงๆ หรือครับ”

“จริงครับ แต่...ผมไม่ค่อยแน่ใจ”

“เรื่องอะไรครับ”

“เรื่องนี้ค่อนข้างไร้สาระมาก...”

“ไม่เป็นไรครับ บอกมาได้เลย”

เมื่อเห็นชเวซึงฮวานทำหน้าที่แปลกใจ ยางจินซูก็เลียริมฝีปากที่แห้งผากแล้ว
รีบอธิบายเสริม

“ผมไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร...แต่ภรรยาผมชอบไปร้านหมอดูแถวของดัมบอยๆ
ครับ พอหมอดูคนนั้นรู้ว่าชีพของผมก็เล่าเรื่องแปลกๆ ให้ภรรยาผมฟังครับ”

“เรื่องอะไรครับ”

ระหว่างที่ชเวซึงฮวานยังปะติดปะต่อไม่ได้ว่าร้านหมอดูกับขุนซอนเกี่ยวข้อง
กันอย่างไร ยางจินซูก็พูดต่อ

“หมอดูคนนั้นบอกกับภรรยาผมตอนพูดถึงสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพว่า
ต้องเป็นขุนซอนเท่านั้น ไม่ใช่ฮันมครับ”

“ขุนซอน? หมอดูเธอครับ”

“ครับ ดังนั้นภรรยาผมเลยหัวเราะแล้วถามว่าสามีตัวเองจะไปมีอำนาจอะไร
แต่หมอดูคนนั้นกลับบอกว่าเดี๋ยวจะมี สส. เข้ามาช่วยครับ”

ตอนนั้นนั่นเองชเวซึงฮวานถึงรู้สึกเหมือนมีแสงสว่างฉายขึ้นในหัว

“งั้นเธอครับ”

“ครับ แล้วก็น่าแปลกมาก เพราะผ่านไปไม่ได้ไม่นานเท่าไร สส. โดซูยอน
ก็ส่งความคิดเห็นแบบนั้นมาหาผมครับ มันน่าทึ่งมากจริงๆ แต่ผมไม่ได้ถามว่า
พวกเขามีความสัมพันธ์กันยังไงครับ”

“ดีแล้วครับ ทำถูกแล้วที่ไม่ถาม ว่าแต่ร้านหมอดูนั้นอยู่ที่ไหนเธอครับ”

“เรื่องนั้น...”

ยางจินซูรีบส่งข้อความหาภรรยาอย่างรวดเร็ว

198

ผู้หญิงที่กายโศกถึง [2]

“แปลว่าโดชูยอน เชื่อคำพูดของหมอดูแล้วตั้งใจจะย้ายสายพานอุตสาหกรรม
ชีวภาพไปขุนซอนนั้นหรือ นั่นคือสิ่งที่นายหมายถึงใช่ไหม”

สส.ซอนโบยุนหรือตามองพร้อมกับตั้งคำถาม ทำเอาผู้ช่วยชเวซึ่งสวานหลบตา
สีหน้าเกือเขิน

“ไม่ว่ายังไง...”

“ไม่ว่ายังไงอะไร”

“คงต้องลองสืบ...”

“เฮ้อ...นายจะบอกว่า สส.โดชูยอนที่เคยเป็นอัยการและรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงยุติธรรม เชื่อคำพูดของหมอดู เลยพยายามเปลี่ยนจุดสร้างสายพาน
อุตสาหกรรมชีวภาพนั่นหรือ มันฟังขึ้นหรือไง”

สส.ซอนโบยุนไม่เชื่อ

เพราะจินตนาการไม่ออกเลยว่าโดชูยอนผู้ฉลาดเฉลียวคนนั้นจะมมาย
กับคำพูดของหมอดู

“แต่สถานการณ์ที่เกิดขึ้นมันบังเอิญเกินไปนะครับ การที่สส.โดชูยอน
เข้าหาทางจีนชูอย่างได้จังหวะพอดี ถ้าไม่ใช่เพราะเรื่องนั้นก็หาคำอธิบายไม่ได้
แล้วครับ”

“อาจจะบังเอิญเฉยๆ ก็ได้ เหตุผลที่โดชูยอนต้องย้ายไปขุนซอนก็อาจจะ

สอดคล้องกับผลประโยชน์ของหมอดูคนนั้นพอดี”

“อาจจะเป็นไปได้ แต่ สส.โดชูยอนเคยเป็นอัยการมาก่อนไม่ใช่เหรอครับ
ก็น่าจะมีเซนส์อยู่บ้างว่าถ้าโดนจับได้จะมีผลกระทบแบบไหน ดังนั้นสาเหตุที่ทำให้
สส.โดชูยอนย้ายไปตรงนั้นอาจจะไม่ใช่เพราะผลประโยชน์ทางการเงินธรรมดาๆ
ก็ได้ครับ ถ้าหากคำนึงถึงการเลือกตั้ง...”

“อาจจะเป็นเพราะการเลือกตั้งนั้นแหละ”

“จังหวัดคังวอนค่อนข้างล้าหลัง ยังมีการเลือกตั้งมากเท่าไร เสียงของ
ประชาชนในคังวอนก็ค่อยๆ เียงไปทางพรรครัฐบาลครับ ในช่วงเวลาแบบนี้
ถ้าย้ายสายพานอุตสาหกรรมชีวภาพที่กำลังจะเข้ามาในคยองก็ไปที่คังวอนแทน
มันจะทำให้เสียงของประชาชนในคังวอนมาสนับสนุนพรรคฝ่ายค้านครับ”

สส.ซอนพุดเหมือนอึดอัดใจ

“นั่นคือสิ่งที่ฉันหมายถึงไม่ใช่หรือไง คิดเห็นกันคนละอย่าง แต่บังเอิญ
สอดคล้องกันพอดี”

“ถ้าหมอดูโน้มน้าว สส.โดชูยอนด้วยเหตุผลนี้ล่ะครับ”

“เฮ้ย โดชูยอนโง่เหรอ หรือโดชูยอนเป็นพวกสาวกหมอดูจอมปลอมนั้น
โน้มน้าวแล้วเชื่อเลยหรือไง”

ชเวซึงฮวานเกาศีรษะ

พุดตามตรงตัวเองก็นึกภาพโดชูยอนพยักหน้าเห็นดีเห็นงามเมื่อโดนหมอดู
โน้มน้าวเรื่องนั้นไม่ออกเหมือนกัน

“ถ้าฉันพับแพลนเลยไหมครับ”

“เฮ้อ...ถึงจะฟังดูไม่เข้าท่า แต่ถ้าทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็รู้สึกแปลกๆ
อยู่ดี...”

“ถ้าฉันลองตามผลต่อสักหน่อยก็ไม่แย่นะครับ”

“เดี๋ยวฉันจัดการเรื่องนั้นเอง นายคอยจับตามองโดชูยอนต่อ”

“รับทราบครับ”

“ไม่สิ โทร.หากรรมการผู้จัดการชเวยองฮุน เอชเอสกรุ๊ป บอกว่ามาเจอกัน
หน่อย”

“ได้ครับ”

สส.ชอนโบยุนกำหมัดเบาๆ
รู้สึกเหมือนจับอะไรบางอย่างได้ แต่พอคิดคนเดียวแล้วเหมือนจะไม่ได้
คำตอบ

เนื่องจากฝ่ายวางแผนและประสานงานรวบรวมเฉพาะพวกหัวกะทิของบริษัท
จึงไม่จำเป็นต้องอธิบายว่าพนักงานตั้งใจทำงานกันอย่างจริงจังมากแค่ไหน

แน่นอนว่าระดับหัวหน้าแผนกขึ้นไปสามารถพักกลางวันเต็มเวลาหนึ่งชั่วโมงได้
แต่เมื่อไรก็ตามที่มีโปรเจกต์เร่งด่วน แม้แต่หัวหน้าฝ่ายก็มักจะกินข้าวกล่องง่าย ๆ
เป็นมื้อกลางวัน

มินฮีเองก็เช่นกัน

ถึงจะเป็นเลขานุการของการผู้จัดการชเวยองซุน แต่เธอก็พยายามออกไป
พักเที่ยงเป็นคนสุดท้ายและรีบกลับมาทำงานคนแรกเสมอ

ทว่าวันนี้ช่วงประมาณสิบเอ็ดโมงครึ่ง มินฮีกลับออกจากบริษัทแล้วมุ่งหน้า
ไปยังโรงแรมห้าดาวในเครือเอสเอสการท่องเที่ยวที่ตั้งอยู่ในละแวกนั้น

แน่นอนว่าไม่ใช่แค่ไปเพื่อเพลิดเพลินกับอาหารกลางวันของโรงแรม แต่เป็น
เพราะนัดกับใครบางคนเอาไว้

เมื่อได้รับอนุญาตจากชเวยองซุนและมาถึงห้องอาหารจีนที่ตั้งอยู่ในโรงแรม
เธอก็พบชยองจุนที่กำลังยืนก้มวลอยู่ข้างนอกจึงเดินเข้าไปหา

“ออกมาทำไมคะ”

“อ้าว มาแล้วเหรอ สวยจัง”

มินฮีถามเขาที่ส่งยิ้มบางมาให้

“ทำไมคะ กังวลเหรอ”

“เปล่า...แค่อี๊ดอั๊ดก็เลยออกมา”

“เข้าไปกันค่ะ”

“อืม”

ชยองจุนเดินนำหน้าพาเธอเข้าไปในห้องที่จองเอาไว้ล่วงหน้า

ประธานอีเซมินและภรรยา อันมยองจา นั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารขนาดใหญ่

อันมยองจามองมินฮีแล้วยิ้มกว้าง

“มาแล้วเหรอ”

“สวัสดิ์ค่ะ”

“อืม นิ่งสิ”

มินฮึ่นั่งลงพลาหงสังเกตใบหน้าของประธานอีเซมิน ดูจากการนั่งหน้าเครียด ไม่ยอมสบตาทั้งๆ ที่ตัวเธอเดินเข้ามาก็เข้าใจว่าทำไมฮยองจุนถึงอึดอัดจนออกมาข้างนอก

เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายยังตัดสินใจไม่ได้

ไม่สิ ไม่ใช่แค่ลังเล แต่ดูเหมือนจะเปลี่ยนใจเรียบร้อยแล้ว

อันมยองจามองหน้าสามีตัวเองก่อนจะพูดอย่างไม่สบอารมณ์

“คุณคะ ทำหน้าที่มันดี ๆ หน่อยได้ไหม”

“อะแฮ่ม...”

ประธานอีเซมินกระแอมไอ แต่ยังคงแสดงท่าทีอึดอัดอยู่เหมือนเดิม

ทันทีที่ฮยองจุนนั่งลงถึงเปิดปากพูดเหมือนกำลังรออยู่

“ฮยองจุน”

“ครับ”

“ฉันได้ฟังเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบแล้ว ทั้งแกทั้งพี่ชายฉันต่างก็น่าสงสารกันทั้งคู่ ไม่มีใครสมควรโดนค่า แต่ถ้าพูดกันแบบลงรายละเอียด มันก็คนละสายเลือดจริงๆ ดังนั้นสมบัตินั้นไม่ใช่ของแก”

“ที่รัก!”

อันมยองจาตะโกน แต่ประธานอีเซมินก็ทำเป็นไม่ได้ยินแล้วพูดต่อ

“ฉันคิดอยู่นานมาก แต่ยังไงเรื่องนี้มันก็ไม่ใช่ คุณเองก็พึงให้ดี ว่ากันตามตรงแล้วคุณก็ถือเป็นคนอื่นสำหรับตระกูลอีเหมือนกัน”

“ทำไมฉันถึงเป็นคนอื่น ชื่อก็มีอยู่ในทะเบียนบ้าน แล้วทำไมฉันถึงกลายเป็นคนอื่นล่ะ!”

“ถ้าหย่าก็จบไป”

“คุณจะหย่ากับฉันนี่เหรอ”

“ถ้าไม่ยกโดนหย่าก็หยุดทำสิ่งที่กำลังทำอยู่ตอนนี้ซะ”

“เดี๋ยว คุณบ้าไปแล้วเหรอ ไหนเมื่อวานยังบอกว่าเปลี่ยนใจแล้วอยู่เลย

ถึงได้นัดกันวันนี้ไง!”

“ฉันคิดผิดเอง นี่มันไม่ใช่แล้ว คุณอย่ามาทำให้ความสัมพันธ์พี่น้องแตกแยกเลย”

มินฮีพูดไม่ออก

เมื่อวานยังบอกว่าแก้ปัญหาได้ดื้ออยู่เลย ถึงได้นัดหมายวันนี้ขึ้นมา นึกไม่ถึงเลยว่าอยู่ๆ จะกลายเป็นแบบนี้

ขนาดตัวเองยังอึ้ง เธอจึงหันมองข้างๆ เพราะเป็นห่วงความรู้สึกของฮยองจุนจนสบตากับเขาที่มีสีหน้าเคร่งเครียด

มินฮีจับมือเขาแน่น

อาจจะรับรู้ได้ว่ามันแปลว่าให้สู้

ฮยองจุนจึงกล่าวกับอาที่กำลังบ่นอาสะใก่ออยู่

“อาเชื่อใจไหมครับว่าพ่อจะแบ่งมรดกให้”

ประธานอีเซมินที่กำลังบ่นหยุดชะงัก

ฮยองจุนพูดต่ออีก

“มันอาจจะเป็นไปได้ครับ มรดกที่พ่อมี ส่วนใหญ่อาจจะยกให้อาก็ได้ แต่เมื่อไหร่ล่ะครับ”

“ว่าไงนะ”

“คิดว่าอาจจะได้มรดกนั้นเมื่อไหร่ครับ หนึ่งปีหลังจากนี้ หรือว่าสามปี หรือถ้าไม่ใช่ก็อีกสิบปี”

“...”

“ถ้าคิดว่าพ่อจะยกหุ้นที่มีกับมรดกส่วนใหญ่ให้อาก่อนพ่อจะตาย อาเข้าใจผิดแล้วครับ แน่นอนว่าตอนตายคงจะยกให้อาแน่ๆ แต่ตอนนี้ก็แข็งแรงดี... ยังมีอะไรให้เล่นอีกเยอะ คงผู้หญิงก็เยอะ แล้วพ่อก็จะยกให้อาเหรอครับ”

ประธานอีเซมินไม่ได้ยอมรับฟังง่าย ๆ

“ถ้าไม่มีแก ครอบครัวของเราที่ไม่มีปัญหาอะไรแล้ว มรดกจะถูกแบ่งครึ่งอย่างยุติธรรม บริษัทก็คงจะกลับมามีเสถียรภาพอีกครั้ง แค่ว่าหายไปกี่พ่อแล้ว ฉันจะเตรียมที่ทางไว้ให้แกได้พอทำมาหากินให้แทนแล้วกัน”

“ขอบคุณครับ แต่เหมือนอาจะเข้าใจอะไรผิดนะครับ”

“เข้าใจผิดอะไร”

“ผมควบคุมกรรมการอิสระของชินยงไฟแนนเชียลไว้ในมืออยู่हांในสิบคน พนักงานธนาคารหลายคนก็เชื่อฟังผมเป็นอย่างดีครับ ถ้าผมออกมันจะแค่ออกเฉยๆ เหวอครับ”

“แกกำลังขู่ฉันหรือ”

“ผมแจ้งเพื่อให้มองความเป็นจริงครับ อาพุดเหมือนสถานการณ์นี้เป็นแค่เรื่องของครอบครัวคนอื่น แต่ไม่ใช่ปัญหาของครอบครัวคนอื่นเลยครับ”

แม้ตอนแรกจะงงกับคำพูดของฮยองจุน แต่อันมยองจาก็พยักหน้าเห็นด้วย

มินฮีจึงพูดกับประธานอีเซมินที่ปิดปากเงียบตัวลั่นระริกด้วยความโกรธ

“ฉันยังไม่ได้แต่งงาน ดังนั้นขอเรียกว่าท่านประธานแล้วกันนะคะ ท่านประธานอีเซมิน คำพูดของคุณฮยองจุนหมายถึง อย่างน้อยๆ หวังว่า จะไม่เชื่อคำพูดที่ท่านรองประธานใหญ่อีเซจุนบอกว่าหลังไล่คุณฮยองจุนออกแล้ว จะยกมรดกให้ทั้งหมดหรอกนะคะ”

“เธอรู้อะไรมา”

“อย่างน้อยก็รู้อย่างหนึ่งค่ะ ความรู้สึกของท่านรองประธานใหญ่อีเซจุน”

“เฮอะ... เธอจะรู้ใจพี่ชายฉันได้อย่างไร”

“ฉันว่าฉันรู้นะคะ น้องชายถูกลากเข้ามาเกี่ยวข้องกับการต่อสู้ที่เกิดขึ้น เพราะไม่อยากจะมรดกให้ลูกชายที่ไม่ได้มีสายเลือดของตัวเอง ต่อให้น้องชายจะบอกว่าไม่อยากจะทรัพย์สินของพี่ชาย แต่ภรรยาของน้องชายกลับพูดอย่างชัดเจนในงานศพว่าจะฟ้องเรียกมรดกบางส่วนของพ่อสามีคืนมา แน่نونว่า พี่ชายต้องปวดหัวใช่ไหมคะ”

“...”

“อาจจะคิดว่าน้องชายโดนภรรยาชักจูงหรือเปล่า ถ้าเกิดน้องชายร่วมมือกับลูกชายคนละสายเลือดแล้วไล่ฉันออกล่ะ”

“หึ! เธอแตงนียบเก่งนะ แต่มุกนี้มันตื้นเกินกว่าจะทำให้ฉันกับพี่ชายแตกคอกัน”

“แตกคอกันเหรอะคะ ฉันแค่บอกว่าความรู้สึกของท่านรองประธานใหญ่ อีเชจูน่าจะเป็นแบบนี้เฉยๆ สมมติว่าฉันเป็นท่านรองประธานใหญ่ก็คงจะระแวงน้องเหมือนกันละ บางที...อาจจะเอาจริงที่ฉันยกให้มาชู่ฉินก็ได้ไม่ใช่เหร...”

มินฮียืดพุดและมองหน้าประธานอีเซมิน

แววตาที่สั่นไหวนั้นบ่งบอกอย่างชัดเจนว่ากำลังขัดแย้งในใจ

เพราะคิดว่าถ้าไม่ต้อนให้จนมุมมากกว่านี้อีกฝ่ายคงจะไม่ยอมเข้าใจ เธอจึงเสริมด้วยคำพูดสุดท้าย

“ถ้าไม่เชื่อฉันก็ลองถามดูสิคะว่าจะได้เมื่อไหร่”

“อะไร”

“ถามท่านรองประธานใหญ่อีเชจูว่าช่วยระงับวันส่งมอบทรัพย์สินให้ชัดเจนได้ไหมนะคะ บอกเขาว่าสมมติคุณฮยองจุนออกจากบริษัทก่อนหน้านี้้น อย่างน้อยถ้าเขายอมเขียนสัญญาว่าจะโอนทรัพย์สินให้ตามเวลาที่กำหนด ท่านประธานจะเชื่อพี่ชายแล้วตัดขาดกับคุณฮยองจุนก็ได้ค่ะ”

“นั่นเป็นวิธีที่ดีนะ แต่รู้ไว้ซะว่าเมื่อไหร่ที่เธอกำลังไล่ผู้ชายของเธอออกจากบริษัท”

“ถ้าท่านรองประธานใหญ่ใจกว้างถึงขนาดนั้น ก็สมเหตุสมผลแล้วละที่คุณฮยองจุนจะออกจากบริษัท เขามีความสามารถขนาดนี้ไม่มีทางทำให้ครอบครัวอดอยากอยู่แล้วค่ะ”

ฮยองจุนอึ้งแต่ก็นิ่งไว้ก่อน

พอเรื่องราวมาถึงจุดนี้ ภรรยาของประธานอีเซมินก็ไม่มีอะไรจะพูดเช่นกัน

หากรองประธานใหญ่อีเชจูยอมประทับตราในสัญญา ทรัพย์สินของกรุปครึ่งหนึ่งก็จะมาอยู่ในมือตน ดังนั้นอันยองจาจึงไม่มีเหตุผลจะคัดค้าน

หลังจากกินอาหารเสร็จ มินฮียกจับมือฮยองจุนออกจากห้องอาหาร

เธอนั่งนานไม่ได้เพราะต้องเข้าบริษัทให้ทันเวลาทำงาน

ฮยองจุนไปส่งมินฮียกลับบริษัทพร้อมพุดด้วยสีหน้ากังวล

“ถ้าพ่อยอมประทับตราเซ็นสัญญาจริงๆ จะทำยังไง”

“จะทำยังไงได้ละคะ ก็ต้องยอมแพ้อย่างราบคาบไง”

“เอาจริงเหรอะ”

“ถ้าความสัมพันธ์ของสองพี่น้องแน่นแฟ้นขนาดนั้น ไม่ว่าเราจะใช้วิธีไหน ก็ไม่มีหนทางอยู่ดีค่ะ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ยอมแพ้กันเถอะค่ะ”

“ไม่เสียตายเธอ”

“กรรมการผู้จัดการชเว่นะ ตอนเข้าบริษัทมาครั้งแรกก็ไม่มีอะไรเลยคะ แต่ขยับขยายบริษัทมาได้ถึงขนาดนี้ คุณเองก็ทำได้ค่ะ เริ่มจากอะไรเล็กๆ ก่อน แล้วค่อยขยายให้ใหญ่”

“น่าสนุกดีนะ เอาอย่างนั้นกันดีไหม”

มินฮีตอบพร้อมกับรอยยิ้มสดใส

“มันก็ดีค่ะ แต่อย่าเพิ่งยอมแพ้สิ ไม่มีใครรู้นี่นา”

“เธอมั่นใจสินะว่าพ่อฉันจะไม่ประทับตราสัญญา”

“แค่...รู้สึกแบบนี้เฉยๆ ค่ะ พ่อคุณชอบลี้เลในช่วงเวลาสำคัญ ถ้าไม่อย่างนั้นก็คงจัดการสถานการณ์ให้เรียบร้อยตั้งแต่ตอนรู้ว่าคุณไม่ใช่ลูกแท้ๆ แล้วแต่เขากลับทำเป็นไม่รู้แล้วยอมถอยนี่คะ”

“จะ งั้นเธอ”

ฮยองจุนรู้สึกว่ารอยยิ้มสดใสของมินฮีทำให้ขนลุกชูตัวร่างกาย
ใช่

เห็นได้ชัดว่าเขาแค่คิดไปเอง

“ฮ่าๆๆ อืม ฉันเคลียร์เรียบร้อยแล้ว”

ประธานเอเชมินคยโทรศัพทอย่างโออวด

“งั้นเธอ ฮยองจุนมันยอมถอยง่ายๆ หรือไง”

“hengli”

“แล้วนี่เด็กอวดดีนั่นล่ะ”

“เด็กที่เคยบอกว่าจะแต่งงานกับฮยองจุนนะเธอ ไร้มารยาทสุดๆ แต่ยังไงฉันก็จัดการทั้งคู่แล้ว”

“จัดการยังไง”

“บอกว่าฉันเชื่อพี่ อย่ามาทำให้พี่น้องแตกแยก ถ้าสถานการณ์นี้จบ
ที่จะแบ่งมรดกให้ฉันครึ่งหนึ่ง พอพูดแบบนี้ก็ปิดปากเงียบสนิท”

“เยี่ยมจริงๆ มันก็ต้องแบ่งกันอยู่แล้วสิ ก่อนหน้านั้นฉันเคยบอกไปแล้วหิฉันไม่ได้โลภอยากเก็บมันไว้คนเดียวซะหน่อย ที่พ่อยกทุกอย่างให้ฉัน ก็แค่เป็นการยกอำนาจให้จัดการของจนให้เรียบร้อยเท่านั้น ถ้าสถานการณ์มันจบลงครบครันที่เหลืออยู่ของฉันก็มีแค่นาย ฉันมีเมียมีลูกหรือไงละ”

ประธานอิชเมินรู้สึกสงสารพี่ชายที่อยู่ๆ ก็ต้องอยู่คนเดียวอย่างเหงาๆ เมื่อแก่ตัวลง

“นั่นสิ...ถ้าไม่ใช่ฉันจะมีใครเข้าใจความรู้สึกพี่ละ เด็กอวดดีนั้นทำเป็นฉลาดจัดการทุกอย่างคนเดียว แต่หลังจากนั้นก็เดินคอตกออกไปเหมือนโลกกลมที่ต่อได้เห็นสีหน้านั้น ฮ่าๆๆๆๆ! แต่ยังไงตอนนี้พี่ก็นอนหลับสนิทแล้วละ เพราะฉันเคลียร์เรียบร้อยแล้ว”

“โอเค ทำได้ดีมาก”

“แต่พี่ คือว่า...”

“หือ”

“เมียฉันก็เครียดอยู่เหมือนกัน พี่รู้ใช่ไหม เรื่องที่เมียฉันอาละวาดในงานศพนะ”

“อืม ฉันก็รู้สึกผิดต่อน้องสะใ้้้เหมือนกัน”

“ช่วยร่างสัญญาสักฉบับให้เมียฉันสบายใจหน่อยสิ”

“สัญญา?”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แค่ลงรายละเอียดว่าหลังจากของจนออกไปหนึ่งเดือนจะแบ่งมรดกของพ่อให้ฉันครึ่งหนึ่งก็พอ”

“ให้กำหนดวันดำเนินการงั้นหรอ”

“ใช่ แค่นั้นคงทำให้ได้ใช่ไหม”

สายโทรศัพท์เงียบไปสักพัก

ตอนรู้สึกว่ายาวนานนั้นเหมือนยาวนานเป็นนิรันดร์ เสียงของรองประธานใหญ่ อีเชจนก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“จะให้กำหนดวันเลยมันก็ยังไงอยู่ ไว้ถ้าของจนออกไปแล้ว ฉันจะเซ็นยกมรดกให้ครึ่งหนึ่ง ประทับตรารับรองให้ด้วย ไม่ต้องห่วง”

“แล้ววันดำเนินการ...”

“ไม่เชื่อใจฉันเหรอ ก็บอกว่าไม่ต้องห่วงไ้...ตอนนี้ฉันมีสติตั้ง ไว้ค่อยไป
ดื่มกันสักแก้ว แค่นี้ก่อนนะ”

ประธานอิชชินถือโทรศัพท์ที่โดนตัดสายพลงกัตรึมฝึปาก

แค่อยาก

ชื่อเสียงและอิทธิพลของ **ยองฮุน**
ไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในเอเชอสกปรักอีกต่อไป
แม้แต่นักการเมืองและคนเด่นคนดังในแวดวงธุรกิจ
ก็ยิ่งต้องอยากพบเขาให้ได้สักครั้ง
ตารางงานของเขาแน่นชนิด ต้องคอยพบปะคนโน้นคนนี้จนหัวหมุน

ไหนจะ **ยองฮุน** ที่ประกาศสงครามกับพ่ออย่างจริงจัง
ไหนจะ **ซางฮุน** ที่พึ่งพาเขาเพื่อเจียพีชายออกจากตำแหน่ง
รวมถึงหนี้แค้นของ **โจชียอน** กับเซยงกรุป
ที่เกี่ยวพันกับอำนาจการเมืองของประเทศ
ยองฮุน ก้าวข้ามตำแหน่งพนักงานธรรมดาไปไกล
และดูเหมือนคำทำนายที่ว่า
เขาจะเป็นคนสิ้นสะเทือนเกาหลีทั้งประเทศก็ใกล้เป็นจริงมากขึ้นเรื่อย ๆ

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6519-1

9 786161 865191

ทดลองอ่าน

455 บาท